

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt III. Legem Alcorani nulla ratione esse à Deo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

Tertio, Quia licet Prophetia donum necessarium morum honestatem, mentisque sanctimoniam non requirit; secundum illud Apostoli 1. Cor. 3. *Si habuerim prophetiam, & non habuerim charitatem, nihil sum: & ob id, aliquando mentem peccatoris spiritus tangat Prophetia, quaedam tamen sunt peccata, ut prudenter annotavit D. Thom. 2. 2. q. 171. art. 4. quae usum prophetiae impediunt, qualia sunt carnalia: quia illa, passionis vehementia mentem à spiritualitate omnino retrahunt; ex quo quis ineptior fit ad prophetiam. Quare Rabbi Moyses apud D. Tho. dixit: Hoc est signum, quod aliquis sit falsus Prophetia, quando voluptatibus seculi detinetur. Cum ergo Mahometus carnalibus voluptatibus maxime fuerit involutus, utpote stupris, libidinibus, adulterijs, homicidijs, spolijs & rapinis, alijsque innumeris flagitijs, manifestè colligitur ipsum non Prophetam Dei fuisse, sed potius de illis, de quibus Ezechiel. 3. *Hoc dicit Dominus Deus, de Prophetis insipientibus, qui sequuntur spiritum suum, & nihil vident.**

Quarto, Impossibile est esse Prophetam Dominum illum, qui in doctrinis & denunciationibus prophetis sibi adversatur: hoc passim invenitur in lege Alcorani, spiritu Prophético à Mahometo composita. Et confirmatur, quia DEUS sibi ipsi contrarius esse nequit: at Mahometus in plurimis divinis legi, antiquis Prophetarum prae-dictionibus, & Christi Evangelio contraria docuit, ut constat legentibus Alcoranum: manifestum est igitur, ipsum non esse Prophetam DEI.

Quinto, Propheta dicitur, quasi procul fans, hoc est, ignota sive praeterita, sive futura praenuncians; at Mahometus ignota nulla praeterita dixit: quod si aliqua de Adamo, de Noe, de Abraham, de Moyse enarrasse legitur; non ea illa putitate, quae in fontibus Scripturae sacrae inveniebantur, accepit: sed multa permiscens mendacia, totam penè scripturam infecit. Et ut alia praetermittam, quod clarius mendacium seu potius delirium, quam asserere Virginem MARIAM fuisse filiam Abrahami, & Abrahamum fuisse Patrem Moyse & Aaron; ita palam affirmat in *Cap. Abraham*: & in *Cap. Mariam*, hoc est, Mariam, docet Mariam Matrem Christi, sororem fuisse Aaron: & quod Moyse, & Aaron habuerint quandam Sororem, quae Maria appellabatur, & quod hi tres erant filij Abraham, quid ineptius, aut fabulosius? cum inter hanc Mariam, & B. Virginem MARIAM matrem JESU Christi Salvatoris nostri, mille quingenti anni inter fuerint: quare captus est Mahometus in mendacio tam manifesto, DEO sic permittente, ut quilibet facile deceptionem animadverteret.

Deinde de Patriarchis, ut de Abrahamo, Isaac, & Jacob (itemque de Patriarcha Noë) affirmat, quod fuerint Saraceni, & quod propterea diluviū venerit super terram; quia Noë praedican- te hominibus, ut fierent Saraceni, ipsi renebant; quae omnia ridicula & fabulosa sunt: tum quia ipse Mahometus, sicut ipsemet docet in Alcorano, in *C. Elcaminar*, ait sibi ex persona Dei fuisse mandatum, ut sit primus Saracenus in mundo: tum quia Patriarchae isti fuerunt Christianorum, Judaeorum, ac Saracenorum progenitores, ac proinde non plus Saraceni quam Christiani sunt appellandi. De Apostolis etiam ut ad Evangelij tempora descendamus, dicit in *Cap. Abraham*, quod illi testati sunt, & dixerunt Christo, quod essent Saraceni imitatoresque Apostoli Mahometi; quod itidem men-

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

dacium est apertissimum. Christus enim & Apostoli Mahometum (qui se ipso testante fuit primus Saracenorum) praecesserunt plusquam sexcentis annis. De Christo vero nec esse Deum, nec Filium Dei mentitus est: & quod mirabile est, ut credatur, affirmavit Christum neque crucifixum neque mortuum fuisse. Res adeo toti orbi, & per tota secula Judaeis, gentibus, omnibusque nationibus notissima, ut amentia sit eam negare. De se ipso denique affirmat, Christum prophetaisse, dixisseque in Evangelio, *Annuntio vobis de nuncio Dei, qui post me venit, & nomen ejus Mahometus*: hic enim mendacium est crassissimum, sicut & alia, cum nihil tale sit apud Evangelium: nisi velimus Christum de eo prophetaisse, quando dixit *Matth. 7.* Pseudo-prophetas venturos post se, qui inus forent lupi rapaces.

Ex quibus non obscure colligitur Mahometum, circa praeterita mendacem fuisse Prophetam, cum tot mendacijs veritatem corruperit. Quantum vero ad futurorum praedictionem attinet: nihil fecit prophetauit, excepto illo de Resurrectione sui corporis. Quare excludendus est à numero Prophetarum.

Denique sapientiae primo dicitur: *Spiritus disciplina effugiet fictum*: sed Mahometus maxime fuit fictus, & sanctitatis simulator, seductor hominum, omniumque sceleratissimus. Ergo impossibile est ipsum fuisse Dei Prophetam. Nec valet Saracenorum solutio, dicens, Moysen & David homicidas peccatoresque fuisse; & dono Prophetiae praeditos: quia etsi illi aliquando peccaverint, egerunt tamen penitentiam de peccatis suis, nec in illis continuo perseverarunt: Mahometus vero nec cessavit à scelere, nec penituit de peccatis; tum quia aliud est esse Prophetam moribus improbum; aliud vero esse falsum, haereticum, aut infidelem; mendosa ac turpia ac legi Dei contraria prophetantem seu docentem: quod nullatenus in Dei Propheta inveniri potest; cum DEUS testis falsitatis non sit.

CAPVT III.

Legem Alcorani nulla ratione esse à Deo.

CUM reprobus Mahometus non fuerit verus Dei Apostolus, neque Propheta, sed potius Pseudopropheta, facile erit deducere ejus sectam, sive doctrinam execrabilem, non esse à Deo; quod clarius apparebit, si per singulas legis divinae conditiones discorramus, quas Psalmista breviter, compendiosè tamen, *Psal. 118.* illis verbis praescripsit. *Lex Domini immaculata, convertens animas, testimonium Domini fidele, sapientiam prestans parvulis.* Ex quibus quinque conditiones legis, quae à DEO est, ostenduntur, quarum nulla legi, sive sectae Mahometi convenit, ut patet ad singulas descendendo.

Prima conditio legis divinae est, quod sit rationi consona; quae ostenditur cum dicitur (*lex*) Nam juxta Philosoph. 2. *Ethic. Lex est ideo, quod ratione consistat*: Et Tullius: *Lex nihil aliud est, quam recta à numine Deorum tractata ratio*; ex qua legis conditione luce clarius colligitur, illam non esse à Deo datam legem, in qua traduntur, quae omnino à ratione discordant. In secta autem Mahometi multa conti-

continentor recte dissona rationi, imò quæ bestialia sunt, ut fornicationes, adulteria, peccata contra naturam, furta, & rapinae: de quibus infra latius dicemus: Quare manifestum est illam legem à DEO non esse.

Secunda legis divinæ conditio est, ut sit honesta, iusta & sancta præcipiens; id enim notatur à Psalmista illa particola (*immaculata*) quam etiam conditionem Tollius confirmat dicens: *Lex est re-ctaratio à Deo summo tracta, imponens honesta, & prohibens contraria*; hic enim est proprius legis effectus, juxta Aristotelem *secundo Ethicor.* homines inducere ad virtutem. Virtus autem est, quæ bonum facit habentem, ac opus ejus reddit honestum. Comigitur secta & doctrina Mahometi inhonesta & turpia multa contineat, ut ex dictis, & infra dicendis constabit evidenter: isimè, non erit à DEO, qui cum sit sanctissimus, non nisi sancta præcipere potest.

Et quamvis in Alcorano jejunium, oratio & elemosyna commendentur; ista tamen opera, quæ secundum se optima & honesta sunt, non quidem primò inventa sunt ab ipso Mahometo: sed ea emendavit tum à Patribus veteris testamenti, Moyle, & Elia, & alijs; tum potissimùm à Christo Domino, eaque didicit ex doctrina legis veteris & novæ. Quare ipse eorum operum primus Magister non fuit; fatetur tamen ipsum primum auctorem monstruosi jejunijs extitisse, ita ut non aliud videatur instituisse jejunium, quam ut postea eo finio voluptuosius, & appetentius exciteret omnis libido & turpitudine.

Tertia legis divinæ conditio est; quod non solum exterioris actus hominis, sed etiam interioris dirigat, & ad DEUM convertat. Manifestum est enim, quod unusquisque legislator ad suum finem principaliter per leges homines dirigere intendit, sicut Dux exercitus ad victoriam, & rector Civitatis ad pacem; finis autem quem DEUS intendit per legem quam ipse dat, est ipse DEUS, ergo lex quæ à Deo est, hominem ad Deum ordinare intendit, & ita convertere animas ad DEUM, ut illi fide & amore inhaereant. Ex hoc capite luce clarius apparet, à DEO opt. Max. qui vult omnes homines sanctos esse, legem Mahometi non emanasse, quæ animas non convertit ad DEUM, ut illi adhaereant; sed avertit: nec dirigit actus interiores, imò nec exteriores ad virtutum & sanctitatis opera; sed potius ad spurcitiam & maximas obscenitates.

Quarta divinæ legis proprietas est: quod habeat testimonium fidei certitudinis suæ, & rectitudinis: sicut enim veritas, quæ subjacet facultati naturali intellectus, declaratur & firmatur per reductionem ad prima principia per se nota; sic veritas, quæ transcendit naturale lumen, qualis est doctrina fidei Catholicæ, declaratur & firmatur per opera miraculosa, soli DEO possibile. Quare ad persuadendam novam fidem, legem, aut alicujus personæ extraordinariam missionem, miracula efficacia, & sufficientia sunt: necessaria. Sic declarata & confirmata est veritas veteris legis, quia, ut habetur *Exod. 19.* in datione legis, auditu cœperunt tonitrua, micarè fulgura, & nubes densissima terram operiere: hoc etiam modo confirmata est lex Evangelij miraculis factis coram Principibus hujus mundi, tam per Christum, quam per suos discipulos: *Joan. 15.* de se ipso inquit Christus, *si opera non fecissem in eis, quæ nemo alius fecit peccatum non haberent.* Et ipse Mahometus Christum in miraculis & signis maximis fatetur in *5. cap. quarta*

definitionis Alcorani, his verbis: Filius tuus (alloquitur enim B. Virginem Mariam) cæcos, ac mutos corabit, leprosos mundabit, mortuos suscitabit quæ cuncta credentibus in Deum miracula censentur, & idem reperit in *cap. 3.* Et de discipulis *Marci ult.* dicitur: *illi autem prædicaverunt ubique, Domino cooperante, & sermonem confirmante sequentibus signis.* Hinc Propheta operta Christi prævidens, esse sufficientissima testimonia veritatis doctrinae ejus ait: *Testimonia tua credibilia facta sunt nimis.*

Præterea, Qui mittitur, debet ostendere testimonio ejus à quo mittitur, sibi traditam auctoritatem; alioquin nemo tenetur eum recipere: nam sicut, qui mittitur à Præloato ad prædicandum, vel à Principe legationis alicujus explendæ causa; Principis ostendere debet testimonium, vel Prælati, nimirum litteras ejus sigillo munitas; ita qui à solo DEO mittitur, sigillum Dei ostendere debet, quod nil aliud est, quam miraculum. Sic enim dicitur *Marci ultimo,* ubi supra; *Et sermonem confirmante sequentibus signis.* Et ad Hebræos *2. Contestante DEO signis & virtutibus.* Unde miraculum est testimonium sufficiens, ad confirmandam alicujus legis veritatem: nam verum miraculum fieri non potest, nisi Dei virtute. Quare quod miraculo confirmatur, Dei testimonio confirmatur; DEUS autem non potest esse testis mendacij. Igitur quod miraculo confirmatur verum sit necesse est, & ex consequenti, ubi nulla sunt vera miracula, vera fides non est. Quare cum Mahometus, ut testatur Damascenus *lib. de 100. hæresibus* circa finem, nullo testimonio probare potuerit suam legem, clarè constat, ipsum non esse Prophetam, neque Apostolum DEI.

Quinta conditio, Proprium est legis divinæ, quod sit sapientiam præstans parvulis, id est, populis. Dicitur autem sapientia, quasi sapida scientia: quia cælestium & divinorum contemplatione, dilectione, & dulcedine mentem perfundit; quia suo splendore intellectum illuminat, & affectum melliflavo inebriat amore. Hæc autem legi Mahometis non conveniunt, quæ carnalitate & luxurie fordibus plena est, &c.

Aliæ conditiones, quæ propriae sunt legis divinæ, in Alcorano minime inveniuntur: ut sunt quod vera in omnibus contineat, & doceat; hæc autem secta erroribus & mendacij scate; ut infra clarissimè constabit. Præterea quod gravia & solida tradat, non fabulas: hæc autem lex plena est fabulis, nugis, vanitatibus, ac innumeris rebus inter sese pugnantibus, sibi que contradicentibus: quare sibi constans in omnibus non est, ut ex dicendis latius apparebit. Quibus omnibus probè consideratis, mirari quisquam satis nequeat; quomodo vel somniant, nedum sapienti persuaderi potuerit, Mahometum Prophetam esse: cum vita, & doctrina non solum divinæ religioni, sed etiam humanæ honestati ita repugnet; ut eam vel bruta animantia abominari debeant.

Porrò quis unquam Sanctorum, aut divinorum nunciorum se in errore gladij missum gloriantur est? quis à facinorose vixit? quis denique tot spurcitiis docuit? aut quis ira gulæ & libidini genus humanum prostituit?